

Lovs Afsnit III og IV samt § 25 givne Bestemmelser, for saa vidt der skønnes at være truffet betryggende Foranstaltninger paa anden Maade.“

§ 4.

Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1932, dog at Bestemmelsen i § 3 først træder i Kraft den 1. Oktober 1932. Inden den 1. September 1932 skal Statsinstitutioner og private Jernbaneselskaber enten indsende Andragende til Socialministeren om Undtagelse i Henhold til nærværende Lovs § 3 eller indsende Anmeldelse af de under Institutionen hørende Kedler til vedkommende Fabrikinspektør, jfr. Lov Nr. 544 af 4. Oktober 1919 § 16.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Nærværende Lovforslag har til Formaal at gennemføre Ændringer i Dampkedelloven af 4. Oktober 1919 i to Henseender, nemlig med Hensyn til Betingelserne for at opnaa Adgang til Kedelpasning (Forslagets §§ 1—2) og med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilsyn med de Staten tilhørende Dampkedler (Forslagets § 3).

Med Hensyn til det førstnævnte Spørgsmaal, der er rejst af Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet, skal bemærkes følgende:

Ved de nugældende Regler i Dampkedellovens § 7 opstilles det bl. a. som en Betingelse for at passe de i Paragrafen nævnte Damplokomotiver og Dampkedler, at paagældende er i Besiddelse af et af Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet udfærdiget Bevis (Certifikat). Dette kan i Almindelighed kun udstedes til Personer, der har bestaaet enten den saakaldte *Maskinpasserprøve* (jfr. tidligere Lov Nr. 116 af 12. April 1911, nu Lov Nr. 78 af 19. Marts 1930) eller den i Dampkedellovens § 8 omhandlede saakaldte *Kedelpasserprøve*.

Adgang til at indstille sig til denne sidste Prøve har bl. a. Personer, der „i mindst 2 Aar har faaet faglig Uddannelse i et Værksted, hvor der forfærdiges eller istandsættes Dampkedler eller Dampmaskiner“. Denne Bestemmelse har sin Oprindelse i den ældste Kedelpasser-Lov af 1. April 1896 § 3 og er motiveret ved den Antagelse, at Personer, der har haft Beskæftigelse i et Maskinværksted, hvor der fore-

falder Arbejde ved Dampkedler eller Dampmaskiner, har haft tilstrækkelig Lejlighed til at skaffe sig praktisk Kendskab til Dampkedlers Indretning. Det er imidlertid allerede i sig selv meget tvivlsomt, om denne Antagelse er berettiget, hvilket navnlig er iøjnefaldende ved Værksteder, som kun giver sig af med *Dampmaskiner*, men slet ikke med *Dampkedler*. Men hertil kommer, at den nævnte Antagelse i alle Tilfælde er en mindre god Begrundelse for at give paagældende Personer Adgang til at blive Certifikat-Kedelpassere. Thi selv om en Person har grundigt Kendskab til en Dampkedels *Indretning*, ligger deri kun en meget ringe Sikkerhed for, at han ogsaa forstaar sig paa dens *Betjening* (Fyring, Pasning af Armatur, Fødeapparater m. v.), og denne Sikkerhed bliver ikke væsentlig større derved, at paagældende bestaar Kedelpasserprøven, idet denne kan bestaaes paa Kundskaber, der er erhvervet ad rent teoretisk Vej. Efter de forannævnte Lovbestemmelser er det faktiske Forhold altsaa dette, at en Person med Værkstedsuddannelse *kan* blive Certifikat-Kedelpasser og dermed faa Ret til paa egen Haand at passe de allerstørste Kedelanlæg paa Landjorden, uden at han nogensinde har prøvet at passe eller deltage i Pasningen af nogen Dampkedel. Dette maa man finde betænkeligt, naar man tager i Betragtning den store Vækst, som Dampkedelanlæg paa Landjorden er undergaaet i de senere Aar samtidig med, at deres Former er blevet stadig mere komplicerede.